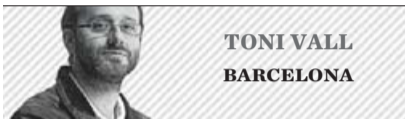

La professió que alguns cops és un “elogi de la incomoditat”

La Nit de l'ARA reuneix l'equip del diari amb polítics al Palau de la Música

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

“**I** és tan estrany. I és tan absurd”, ressonen les paraules de Joan Dausà més enllà del significat real que ell ha volgut donar a la seva cançó *Diria que eres tu*. Continua dient: “No gos girar el cap, no vull que siguis tu”, però és tan fàcil quedar-se amb l'estranyesa i l'absurditat i fer-te-les teves, treure-les de context i aplicar-les a tantes coses. Se'm queden clavades en el moment en què Dausà ofereix un tastet del que serà el seu concert per celebrar la Nit de l'ARA al Palau de la Música. Fa aquest interludi musical durant l'entrega dels premis Ignasi Pujol i Tatiana Sisquella, que són la primera part de la celebració de l'aniversari del diari. Vuit anys de trajecte, vuit anys de periodisme, d'aigües sempre remogudes, de xocs de trens, de tsunamis reals i metafòrics. De fracassos concatenats de la política, de somnis que no s'esvaeixen i decepcions massa prolongades.

Joan Dausà té una mica d'angines però la il·lusió irreductible. Ha sigut pare fa pocs dies i m'expliquen que està radiant, explosiu, ultracontent. *La gran eufòria* és el *single* del seu nou disc *Ara som gegants*. Imagino la seva eufòria per la paternitat, ningú li haurà d'explicar que no hi ha res com això. I segur que ho canta a cada cançó, encara que la lletra parli d'estranyeses i absurditats. Com estranys són aquests dies que ens ocupen, dies de vaga, del sector sanitari revoltat, alçant la veu. Això és el primer que li pregunten a Quim Torra quan arriba al Palau. D'entrada no diu res però després, al discurs de cloenda de l'acte, avança que l'acord amb els representants sindicals de la sanitat és a prop.

Han vingut alguns articulistes del diari, com ara Salvador Cardús, Francesc Serés i Joan B. Culla, que està especialment pendent de les eleccions andaluses de diumenge. Adverteix a la directora i al director adjunt que segurament haurà d'enviar el seu article d'anàlisi una mica més tard de l'habitual. Cap problema, esclar. Per a Culla és el pa de cada dia coincidir amb algun dels seus nombrosos exalumnes –uns 8.000 al llarg de quatre dècades–, com per exemple Antoni Bassas, pe-

La directora de l'ARA, Esther Vera, conversant amb el president de la Generalitat, Quim Torra, i la seva dona, Carola Miró, durant la Nit de l'ARA. PERE TORDERA

Joan Dausà
El músic ha sigut pare fa pocs dies i està radiant, explosiu

riodista de l'ARA i conductor de l'acte. Juntament amb Carles Mundó i Joan Maria Pou comenten més a fons les andaluses: “Si Vox treu un diputat pot ser una anècdota, però si en treu tres o quatre riurem”.

Veig Saül Gordillo i Vicent Sançhis, directors de Catalunya Ràdio i de TV3. També alguns dels responsables de comunicació del Govern, com Miquel Martín Gamisans i Jordi del Río. El flamant conseller d'Exteriors, Alfred Bosch, i el seu equip, i els diputats Albert Batet i Gerard Gómez del Moral, de qui encara em retrona una recent allisada a Ciutadans en seu parlamentària. Del PSC ha vingut Salvador Illa i veig que un històric com Higiní Clotas saluda Quim Torra: “Encantat de conèixe't”, li diu el president. És dia de presentacions, Roger Torrens fa el mateix amb Joan Ollé, director del Palau. Del gran Lluís Cabrerà, ànima del Taller de Músics, activista, profund conèixedor del teixit social i la personalitat promís-cua de Catalunya, sempre obtens

una conversa gratificant. Sap combinar com ningú el sentit de l'humor i el cabreig sistemàtic. M'ensenya un article molt interessant que ha publicat sobre l'amiguisme al sector cultural: “Són uns *granujilles*”, rebla. Andreu Mas-Colell no està segur d'haver confirmat l'assistència però l'organització li troba de seguida un lloc a la platea.

L'entrega de premis comença amb un resum polític i un resum periodístic, l'actualitat i els que l'expliquen, el Govern i la manera de fiscalitzar-lo. “Un elogi de la incomoditat”, així ho defineix Roger Torrent quan li toca parlar. La incomoditat, sí, allò que es pressuposa a un mitjà de comunicació. Allò que fa bonica aquesta professió. “Un bon diari és una nació parlant-se a si mateixa”, diu Bassas parafraçant Arthur Miller. “Una premsa cínica, mercenària i demagògica produirà un poble cínica, mercenari i demagògic”, postilla Esther Vera amb paraules de Joseph Pulitzer. —